

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Ing. D. Ř.,
bytem X

zastoupeného

Mgr. Petrem Krátkým, advokátem
se sídlem K Blahobytu 2500, Pardubice

proti

žalovanému

Policejní prezidium České republiky
se sídlem Olšanská 2, Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2024, č. j. PPR-54805-6/ČJ-2024-990450,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2024, č. j. PPR-54805-6/ČJ2024-990450, a rozhodnutí Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál ze dne 25.10.2024, č. j. KRPE-84268-23/ČJ-2024-1700IY-UO, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 22 560,40 Kč, a to ve lhůtě 1 měsíce k rukám právního zástupce žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, kontaktní místo Ústí nad Orlicí, jako správního orgánu prvního stupně, byla podle § 18 odst. 2 zákona o zbraních zamítnuta žádost žalobce o vydání zbrojního průkazu pro skupiny A, B a C z důvodu nesplnění podmínky bezúhonnosti podle § 22 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o zbraních.
2. Správní orgán prvního stupně vycházel ze zjištění, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 7 T 10/2012 ze dne 12. 5. 2017 uznán vinným z pokračujícího trestného činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124 odst. 1 trestního zákona, spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona; dále byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 7 TJ 10/2000 ze dne 26. 3. 2015, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 To 62/2015 ze dne 2. 11. 2015, ze sbíhajících se dvou trestných činů poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) trestního zákona a trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona; a dále přečinem podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákona, za který byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 7 TJ 10/2012 ze dne 11. 3. 2014, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 To 29/2014 ze dne 15. 9. 2014.
3. Za uvedené trestné činy byl žalobce odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců, s podmíněným odkladem na zkušební dobu tří let, a to s dohledem. Žalobci byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu obchodování se zbraněmi a jejich prodeje na dobu tří let, a současně trest propadnutí věci. Tímto rozsudkem byl rovněž zrušen výrok o trestu, který byl uložen rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 7 T 10/2012 ze dne 11. března 2014, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 To 29/2014 ze dne 15. září 2014.
4. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce byl pravomocně uznán vinným ze spáchání úmyslných trestných činů a přečinů, a současně od právní moci rozsudku dosud neuplynulo alespoň deset let. Nelze jej proto na základě § 22 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o zbraních považovat za osobu splňující podmínku bezúhonnosti nezbytnou pro vydání zbrojního průkazu.
5. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v části od druhého odstavce počínajícího slovy:

„žádosti o vydání zbrojního průkazu,...“

až po poslední větu třetího odstavce výroku napadeného rozhodnutí končící slovy:

„...nezbytnou pro vydání zbrojního průkazu.“

nahradil následujícím textem:

„Žádosti o vydání zbrojního průkazu ze dne 16. září 2024 (ev. pod č. j. KRPE-84268-1/ČJ-2024-1700IY-UO), pro skupiny zbrojního průkazu A, B, C, D, E, podané v souladu s ustanovením § 18

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zákona o zbraních, panem Ing. D. Ř., nar. X, trvale bytem X (dále také „účastník řízení“), zastoupeného na základě plné moci udělené ústně do protokolu dne 14. října 2024, č. j. KRPE-84268-17/ČJ-2024-1700IY-UO, právním zástupcem panem Mgr. Petrem Krátkým, advokátem, ev. č. ČAK 08618, se sídlem K Blahobytu 2500, 530 02 Pardubice – Zelené Předměstí, jelikož účastník řízení nesplňuje podmínku bezúhonnosti dle ustanovení § 18 odst. 1 písm. f) zákona o zbraních.

Účastník řízení byl rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. března 2014, č. j. 7 T 10/2012-9395, který nabyl právní moci dne 15. září 2014, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. září 2014, č. j. 6 To 29/2014, uznán vinným ze spáchání trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona; pokračujícího trestného činu poškozování cizích práv podle téhož ustanovení; pokračujícího trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona, ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona; a přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

Účastník řízení byl dále rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. března 2015, č. j. 7 T 10/2012-9896, který nabyl právní moci dne 2. listopadu 2015, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 2. listopadu 2015, č. j. 6 To 62/2015, uznán vinným ze spáchání trestného činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124d odst. 1 trestního zákona, formou pokračování dle § 89 odst. 3 trestního zákona, ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 trestního zákona.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. května 2017, č. j. 7 T 10/2012-10460, který nabyl právní moci dne 7. června 2017, byl účastník řízení mimo jiné odsouzen podle § 250 odst. 3 trestního zákona za použití § 35 odst. 2 trestního zákona k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců. Podle § 58 odst. 1 a § 60a odst. 1, 2 trestního zákona byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu tří let s dohledem.

Za bezúhonného se mimo jiné nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným jiným úmyslným trestným činem (než je uveden v § 22 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o zbraních), jestliže od právní moci rozsudku neuplynulo alespoň deset let, pokud byl uložen trest odnětí svobody převyšující dva roky.

Jelikož byl účastník řízení pravomocně uznán vinným ze spáchání úmyslných trestných činů, jak je uvedeno výše, a od právní moci rozsudku ze dne 12. května 2017, kterým mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v délce dvou let a šesti měsíců, dosud neuplynulo alespoň deset let, nelze jej považovat za bezúhonného ve smyslu § 22 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o zbraních.

Protože účastník řízení není bezúhonný, nesplňuje podmínku dle § 18 odst. 1 písm. f) zákona o zbraních, a jeho žádost o vydání zbrojního průkazu byla v souladu s § 18 odst. 2 zákona o zbraních zamítnuta.“

6. Ve zbývajících částech žalovaný napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
7. Za klíčový z hlediska posouzení žádosti žalobce vzal žalovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 7 T 10/2012 ze dne 12. května 2017, který nabyl právní moci dne 7. června 2017 a téhož dne se stal vykonatelným. Na základě tohoto rozsudku bylo prokázáno, že žalobce nesplňuje podmínku bezúhonnosti ve smyslu § 18 odst. 2 písm. f) zákona o zbraních, neboť byl pravomocně uznán vinným ze spáchání: trestného činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124 odst. 1 trestního

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zákona, spáchaného ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 trestního zákona, dvou sbíhajících se trestných činů poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) trestního zákona, trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona, a přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákona. Jedná se tedy o jiné úmyslné trestné činy neuvedené v § 22 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních. Současně od právní moci uvedeného rozsudku, tedy ode dne 7. června 2017, dosud neuplynulo alespoň deset let.

8. S rozhodnutím žalovaného žalobce nesouhlasí a brojí proti němu podanou žalobou.
9. V rámci ústního jednání žalobce i žalovaný setrvali na svých skutkových i právních stanoviscích.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

10. Žalobce v podané žalobě namítá, že v době podání žádosti o vydání zbrojního průkazu dne 16. 9. 2024 splňoval podmínku bezúhonnosti podle § 18 odst. 1 písm. f) zákona o zbraních. Závěr žalovaného, který za klíčový pro posouzení splnění této podmínky vzal rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 7 T 10/2012 ze dne 12. 5. 2017, jenž nabyl právní moci dne 7. 6. 2017, považuje žalobce za nesprávný.
11. Podle názoru žalobce uvedený rozsudek není rozhodnutím, jehož existence, obsah ani datum nabytí právní moci by byly relevantní či jakkoliv využitelné při posuzování jeho bezúhonnosti ve věci vydání zbrojního průkazu na základě žádosti ze dne 16. 9. 2024. Jedná se totiž o rozsudek, který neobsahuje výrok o vině, a žalobce jím tedy nebyl pravomocně uznán vinným žádným trestným činem.
12. Jediným rozsudkem, který se podle žalobce týká jeho osoby a naplňuje podmínky stanovené v § 22 zákona o zbraních, je rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 3. 2014, který nabyl právní moci dne 15. 9. 2014. Od právní moci tohoto rozsudku již uplynulo více než deset let, a žalobce proto tvrdí, že podmínku bezúhonnosti splňuje.
13. Žalobce v podané žalobě dále namítá, že ačkoliv správní orgán prvního stupně byl již před vydáním rozhodnutí seznámen s jeho právním názorem týkajícím se rozhodného rozsudku o vině, nijak se s tímto názorem nevypořádal. Správní orgán neuvedl, proč se s názorem žalobce neztotožnil, ani nevysvětlil, proč při posuzování bezúhonnosti žalobce vycházel výlučně z obsahu rozsudku ze dne 7. 6. 2017, kterým však žalobce nebyl pravomocně uznán vinným žádným trestným činem.
14. Na uvedenou vadu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce upozornil žalovaného v podaném odvolání, avšak ani žalovaný nereflektoval nesprávné posouzení otázky bezúhonnosti žalobce. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani z napadeného rozhodnutí žalovaného není patrné, jak se tyto orgány vypořádaly se skutečností, že trestní řízení vedené se žalobcem, jehož výsledky jsou zapsány v evidenci Rejstříku trestů, bylo vedeno na základě jediné obžaloby u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 7 T 10/2012.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

15. Jedná se o jedno trestní řízení, v jehož rámci bylo posledním rozhodnutím soudu prvního stupně, tedy rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 5. 2017, žalobci uloženo souhrnné trestní opatření. Tímto rozsudkem však nebyl žalobce uznán vinným žádným trestným činem.
16. Skutečnost týkající se uložení souhrnného trestu žalobce považuje za významnou pro posouzení otázky desetileté lhůty uvedené v § 22 odst. 1 zákona o zbraních. Podle názoru žalobce je třeba tuto lhůtu chápat jako svého druhu zkušební dobu, obdobně jako institut, se kterým pracuje trestní zákoník v souvislosti s podmíněným odkladem výkonu trestu odnětí svobody. Na podmíněně odsouzeného, který se v průběhu zkušební doby osvědčil, se hledí, jako by nebyl odsouzen.
17. Analogicky je podle žalobce třeba v projednávané věci po uplynutí desetileté lhůty, během níž se nedopustil žádného závažného jednání, nahlížet na něj jako na osobu bezúhonnou, a tedy osobu splňující podmínku pro vydání zbrojního průkazu. Vzhledem k tomu, že zákon o zbraních neobsahuje speciální úpravu týkající se souvislosti mezi uložení souhrnného trestu a započítáním zkušební doby, je podle žalobce třeba analogicky aplikovat § 82 odst. 5 trestního zákoníku, který stanoví, že doba, po kterou podmíněně odsouzený vedl ve zkušební době řádný život, se započítává do zkušební doby nově stanovené při uložení souhrnného trestu.
18. V trestním řízení vedeném se žalobcem u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 7 T 10/2012 mu byla zkušební doba podmíněného odsouzení v délce tří let stanovena rozsudkem ze dne 11. 3. 2014, která započala běžet právní mocí tohoto rozsudku, tedy dne 15. 9. 2014, a skončila dne 15. 9. 2017.
19. Žalobce v podané žalobě dále namítá, že desetiletá lhůta uvedená v § 22 odst. 1 zákona o zbraních začala běžet právní mocí rozsudku ze dne 11. 3. 2014, kterým byl uznán vinným jiným úmyslným trestným činem a jímž mu byl pravomocně uložen trest odnětí svobody převyšující dva roky.
20. Rozsudkem ze dne 12. 5. 2017 byl žalobci ve stejném trestním řízení uložen souhrnný trest, avšak současně nebyl uznán vinným žádným dalším trestným činem. V době právní moci tohoto rozsudku, tedy dne 7. 6. 2017, již od právní moci rozsudku ze dne 15. 9. 2014 uplynulo 2 roky a 266 dní.
21. I kdyby byl závěr správních orgánů správný v tom, že desetiletá lhůta začala běžet až právní mocí rozsudku ze dne 12. 5. 2017, neexistuje podle žalobce žádný právní důvod, proč by neměla být započtena již uplynulá část této lhůty, která začala běžet od 15. 9. 2014. Jiný postup by totiž vedl k závěru, že doba, která musí uplynout od právní moci rozsudku, není deset let, ale téměř třináct let.
22. Nezapočítání části již uplynulé lhůty by podle žalobce bylo nezákonné a v rozporu s principem započítání zkušební doby při uložení souhrnného trestu, jakož i s principem započítání trestu při uložení souhrnného trestu. Žalobce trvá na tom, že v době podání žádosti o vydání zbrojního průkazu bylo třeba na něj pohlížet jako na osobu bezúhonnou ve smyslu § 22 zákona o zbraních.
23. Žalovaný ve svém písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. S ohledem na časovou posloupnost trestní minulosti žalobce uvedl, že výklad § 22 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o zbraních je klíčový. Konstatoval, že v případě žalobce bylo pravomocně rozhodnuto o jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vině za některé trestné činy a přečin v roce 2014, o další trestné činnosti pak v roce 2015, přičemž souhrnný trest mu byl uložen v roce 2017.

24. Při posuzování bezúhonnosti žadatele o vydání zbrojního průkazu, jsou-li splněny ostatní podmínky, je podle žalovaného rozhodné, zda žadatel nenastoupil výkon trestu odnětí svobody, a zda od právní moci posledního rozsudku, kterým byl celý proces završen, uplynula lhůta alespoň 10 let. Tento výklad podle žalovaného vyplývá jak ze slovního, tak z teleologického výkladu klíčového ustanovení zákona o zbraních.
25. V případě žalobce se jedná o rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 5. 2017, sp. zn. 7 T 10/2012–10 460, který nabyl právní moci dne 7. 6. 2017. Lhůta nezbytná pro závěr o bezúhonnosti žalobce tedy uplyne dne 7. 6. 2027.
26. Argumentace žalobce podle žalovaného není správná. Pro posouzení bezúhonnosti je rozhodné, kdy nabyl právní moci rozsudek, kterým byl žadatel uznán vinným ze spáchání trestného činu. V daném případě je tímto rozhodným datem právě 7. 6. 2017. Není podstatné, zda byla v trestní věci podána obžaloba na více skutků nebo zda bylo vedeno více trestních řízení.
27. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že desetiletou lhůtu je třeba považovat za svého druhu zkušební dobu, nebo že by zkušební doba podle trestního zákoníku měla být brána v potaz při počítání lhůt dle § 22 zákona o zbraních. Připustil, že jím zastávaný výklad § 22 odst. 1 a 2 zákona o zbraních může být ve vztahu ke konkrétním žadatelům přísnější než dikce trestního zákoníku. To je však podle něj pochopitelné s ohledem na ochranu veřejného pořádku, bezpečnosti osob a majetku, neboť držitel zbrojního průkazu je oprávněn nabývat do vlastnictví, držet a nosit střelné zbraně pouze za splnění přísně stanovených podmínek.

III.

Posouzení žaloby

28. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
29. Z obsahu správního spisu vyplývá následující:
30. Žalobce podal dne 16. 9. 2024 žádost o vydání zbrojního průkazu skupiny A, B, C. Správní orgán prvního stupně, tedy Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, si vyžádal opis evidence přestupků a dále opis evidence Rejstříku trestů fyzických osob. Z těchto dokumentů se podává, že žalobce byl v minulosti odsouzen za spáchání trestné činnosti. Městský soud konstatuje, že mezi účastníky řízení zásadně není sporu o existenci předchozích odsouzení žalobce za trestnou činnost.
31. Blíže k osobě žalobce byly zjištěny následující skutečnosti vyplývající z odsuzujících rozsudků trestních soudů:
32. **Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 7 T 10/2012 ze dne 11. 3. 2012:**

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

33. Tímto rozsudkem byl žalobce spolu s dalšími osobami uznán vinným, jelikož jako podnikající fyzická osoba nakoupil u zahraničních obchodních společností se sídlem v Rakousku opakovací pušku a v úmyslu zlegalizovat její držení za účelem následného prodeje opatřil tuto zbraň padělkem tradiční značky. Zbraň byla následně uvedena do maloobchodního prodeje. Tímto jednáním žalobce způsobil jinému vážnou újmu na právech tím, že jej uvedl v omyl, a byl uznán vinným trestným činem poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb. (starý trestní zákon).
34. Dále žalobce spolu s dalšími osobami nakoupil zbraně, které byly podle § 4 písm. a) odst. 1 zákona č. 119/2002 Sb. zbraněmi kategorie A. Tyto zbraně dovezli do České republiky a zaevidovali je do obchodní společnosti, přičemž tato společnost neměla udělenou licenci k dovozu těchto zbraní. V přesně nezjištěné době od 8. 3. 2005 do 24. 3. 2009, v úmyslu zlegalizovat držení a nakládání se zbraněmi za účelem prodeje, opatřil žalobce zbraně padělky identifikačních značek, jejichž originály jsou používány jako nominační značky zahraničních státních orgánů. Tímto jednáním žalobce způsobil jinému vážnou újmu na právech tím, že jej uvedl v omyl, a byl uznán vinným trestným činem poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) trestního zákona, spáchaným ve spolupachatelství.
35. Dále žalobce s další osobou v době od 21. 3. 2005 do 8. 4. 2009 prodali vyjmenovaným osobám zbraně a způsobili jim škodu. Konkrétně tyto zbraně prodali, ačkoliv si byli vědomi, že nejsou označeny originálními nominačními značkami, a proto je není možné v České republice legálně obchodovat. Při prodeji zbraní vzbudili u jednotlivých kupujících dojem, že kupují zbraně, které budou moci užívat pro soukromé účely. Tím způsobili škodu minimálně ve výši 1 004 375 Kč. V tomto jednání byl spatřován trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., spáchaný ve spolupachatelství.
36. Dále bylo žalobci kladeno za vinu, že jako odpovědná osoba, která měla oprávnění k provozování koncesované živnosti (vývoj, výroba, opravy, úpravy, přeprava, nákup, prodej, půjčování, uschovávání a znehodnocování a ničení zbraní a přeprava, nákup, prodej, půjčování, uschovávání střeliva), se vznikem tohoto oprávnění dne 18. 2. 2004, dovezl zbraně a střelivo zařazené do kategorie A v rozporu s podmínkami licence Ministerstva průmyslu a obchodu. Udělená licence jej opravňovala k dovozu zbraní pouze v období od 1. 1. 2004 do 30. 4. 2004. V tomto jednání byl spatřován přečin porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou. Vzhledem k tomuto jednání byl žalobce zproštěn obžaloby, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.
37. **Usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 To 29/2014 ze dne 15. září 2014:**
38. Vrchní soud v Praze rozhodl o odvoláních obžalovaných i státního zástupce tak, že odvolání žalobce i dalších obžalovaných zamítl. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové částečně zrušil v rozsahu zprošťující části a věc vrátil k novému projednání.
39. **Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. 7 T 10/2012:**
40. Tímto rozsudkem byl žalobce spolu s dalšími osobami uznán vinným, že:
41. V rozporu s podmínkami licence Ministerstva průmyslu a obchodu dovezli vyjmenované zbraně, které nebyly opatřeny platnými identifikačními značkami, nebyly řádně odzkoušeny v zemi dovozu a nebyly určeny pro maloobchodní prodej. Jednalo se o vojenský materiál, k jehož dovozu žalobce neměl povolení. Tímto jednáním provedl zahraniční obchod s vojenským materiálem bez povolení nebo licence a spáchal trestný

čin porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124 odst. 1 trestního zákona, formou pokračování a ve spolupachatelství.

42. Žalobce společně s dalšími osobami dovezli zbraně, z nichž některé deklarovali jako znehodnocené, ačkoliv se jednalo o zbraně uvedené jako vojenský materiál, k jehož dovozu neměli udělenou licenci. Tímto jednáním opět spáchali trestný čin porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124 odst. 1 starého trestního zákona, formou pokračování ve spolupachatelství.
43. Dále žalobce spolu s další osobou dovezli dlouhé vojenské zbraně, které deklarovali jako znehodnocené, ačkoliv se jednalo o zbraně kategorie A. K jejich dovozu neměli udělené povolení k obchodu s vojenským materiálem. Tímto jednáním spáchali zločin provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb. (nový trestní zákoník), formou pokračování ve spolupachatelství.
44. Nakonec byl žalobce uznán vinným, že jako fyzická podnikající osoba dovezl zbraně, které byly zbraněmi kategorie B, aniž měl k jejich dovozu udělené povolení od příslušné licenční správy. Dále dovezl i další zbraně, ačkoliv licence, která mu byla udělena, jej opravňovala k dovozu zbraní pouze v období od 1. 1. 2004 do 30. 4. 2004. Tímto jednáním spáchal přečin porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 261 odst. 1 starého trestního zákona
45. Krajský soud ve vztahu k žalobci upustil od uložení souhrnného trestu, neboť dospěl k závěru, že trest uložený rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 3. 2014, sp. zn. 7 T 10/2012, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 9. 2014, sp. zn. 6 To 29/2014, je dostatečný.
46. **Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 11. 2015, sp. zn. 6 To 62/2015:** Vrchní soud v Praze rozhodl tak, že zrušil výrok Krajského soudu v Hradci Králové o upuštění od uložení souhrnného trestu. Při nezměněném výroku o vině soud znovu rozhodl tak, že všem obžalovaným, včetně žalobce, byl uložen souhrnný trest odnětí svobody, trest zákazu činnosti a trest propadnutí věci. Současně byl zrušen výrok o trestu uložený rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 3. 2014, sp. zn. 7 T 10/2012.
47. **Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 5. 2017, sp. zn. 7 T 10/2012:** Tímto rozsudkem byl žalobci uložen souhrnný trest odnětí svobody s podmíněným odkladem, trest zákazu činnosti a trest propadnutí věci. Současně byl zrušen výrok o trestu uložený rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 3. 2014, sp. zn. 7 T 10/2012, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 9. 2014, sp. zn. 6 To 29/2014, jakož i všechna další rozhodnutí, která na tento výrok o trestu navazovala.
48. Dále byl žalobce v části obžaloby zproštěn, neboť soud dospěl k závěru, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.
49. Přehled trestních rozhodnutí:
 - 11. 3. 2014 – Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. 7 T 10/2012
 - 15. 9. 2014 – Usnesení Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 6 To 29/2014
 - 24. 3. 2015 – Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. 7 T 10/2012
 - 2. 11. 2015 – Rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 6 To 62/2015
 - 12. 5. 2017 – Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. 7 T 10/2012

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

50. Součástí správního spisu nejsou všechny trestní spisy, které se týkají trestné činnosti žalobce, s ohledem na žalobní argumentaci městský soud vyšel z obsahu odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 5. 2017, sp. zn. 7 T 10/2012. Z tohoto odůvodnění vyplývá následující:
51. V pořadí prvním rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 3. 2014, sp. zn. 7 T 10/2012, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 9. 2014, sp. zn. 6 To 29/2014, byl žalobce uznán vinným výše uvedenými trestnými činy, za něž mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody. Uvedená rozhodnutí se však týkala pouze části trestné činnosti, která byla žalobci kladena za vinu. Ohledně zbývajících částí trestné činnosti, pro niž byl žalobce obžalován, byla věc odvolacím soudem vrácena nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.
52. Dalším rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. 7 T 10/2012, byl žalobce opět uznán vinným ze shora uvedených trestných činů. Podle ust. § 44 trestního zákoníku bylo upuštěno od uložení souhrnného trestu, neboť soud považoval trest uložený původním rozsudkem ze dne 11. 3. 2014 za dostatečný. Tento rozsudek však nenabyl právní moci, neboť proti němu podal odvolání státní zástupce, a odvolání podali rovněž obžalovaní.
53. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 11. 2015, sp. zn. 6 To 62/2015, byl zrušen výrok o upuštění od uložení souhrnného trestu. Při nezměněném výroku o vině uložil Vrchní soud žalobci a dalším obžalovaným, za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku ze dne 11. 3. 2014, souhrnné tresty. V případě žalobce konkrétně trest odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let.
54. Proti tomuto rozsudku Vrchního soudu v Praze podali žalobce a spolu s ním další obžalovaní dovolání. O dovolání rozhodl Nejvyšší soud usnesením ze dne 2. 11. 2016, sp. zn. 5 Tdo 601/2016. Nejvyšší soud zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ve výroku, jímž byl zrušen výrok o upuštění od uložení souhrnného trestu, a ve výroku o uložení souhrnných trestů obžalovaným. Dále Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí Vrchního soudu o zamítnutí odvolání obžalovaných proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2015. Současně zrušil z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2015 výroky o vině a výrok o upuštění od uložení souhrnného trestu. Trestní věc byla vrácena Krajskému soudu v Hradci Králové k novému projednání a rozhodnutí.
55. V důsledku rozhodnutí dovolacího soudu byl nalézací soud povinen věc znovu projednat a rozhodnout. Z uvedených rozsudků zůstal nezrušen pouze výrok o vině ve vztahu ke skutku popsanému pod bodem 1 zrušených rozsudků. Ohledně skutků popsaných pod body 2 a 3 zrušených rozsudků rozhodl Krajský soud v Hradci Králové o zastavení trestního stíhání žalobce. Ve vztahu ke skutku popsanému pod bodem 4 byl žalobce zproštěn obžaloby.
56. Krajskému soudu tak zbývalo rozhodnout toliko o trestu za skutek popsaný pod bodem 1 zrušených rozsudků, neboť o vině již bylo pravomocně rozhodnuto. Vzhledem k tomu, že uvedený skutek byl spáchán před vyhlášením odsuzujícího rozsudku ze dne 11. 3. 2014, bylo nutno uložit trest souhrnný, který byl žalobci také uložen. Současně byl zrušen výrok o trestu, který byl žalobci uložen původním rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 3. 2014 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 9. 2014, jakož i rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující. Soud rozhodl podle § 35 odst. 2 starého trestního zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

57. V pořadí posledním rozsudkem, který nabyl právní moci 7. 6. 2017, byl uložen souhrnný trest v trvání 2 let a 6 měsíců s podmíněným odkladem na dobu 3 let s dohledem.
58. Podle § 35 odst. 2 starého trestního zákona, *soud uloží souhrnný trest podle zásad uvedených v odstavci 1, když odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin. Spolu s uložením souhrnného trestu soud zruší výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.*
59. Souhrnný trest je institut trestního práva hmotného. Používá se v případech, kdy byl pachatel pravomocně odsouzen za určitý trestný čin, a následně je uznán vinným dalším trestným činem, který spáchal před vyhlášením předchozího odsuzujícího rozsudku. Souhrnný trest tedy nahrazuje původní trest, který byl uložen za dříve projednaný trestný čin, a zahrnuje i trest za nově projednávaný čin, pokud byl spáchán před vyhlášením původního rozsudku. Podmínky uložení souhrnného trestu jsou následující: pachatel byl již pravomocně odsouzen, nově projednávaný trestný čin byl spáchán před vyhlášením předchozího rozsudku, soud musí zrušit výrok o trestu z předchozího rozsudku a souhrnný trest se ukládá v rámci nového rozhodnutí, které zahrnuje oba skutky.
60. „Pojem „výrok o trestu“ obsaženým v ustanoveních § 35 odst. 2 tr. zák. (resp. § 43 odst. 2 tr. zákoníku) a § 124 tr. ř., kterýžto výrok musí být v dřívějším rozsudku zrušen při ukládání souhrnného trestu, je třeba rozumět i s ohledem na dikci ustanovení § 122 odst. 1 tr. ř. výrok o trestu v jeho celku zahrnující jak všechny dílčí výroky týkající se jednotlivých druhů uloženého trestu (včetně jejich výměry, způsobu výkonu, obsahového vymezení apod.), tak v případě souhrnného trestu i dílčí výrok o zrušení dřívějšího rozsudku ve výroku o trestu. Proto výrokem o trestu v tomto smyslu není jen výrok o uložení nového (souhrnného) trestu, ale jeho nedílnou součástí je též výrok, jímž se zrušuje dřívější rozsudek ve výroku o trestu“. (podle Stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10.6.2010, sp. zn. Tpjn 301/2010).
61. Podle § 18 odst. 1 písm. b) zákona o zbraních, příslušný útvar policie vydá zbrojní průkaz fyzické osobě, která splňuje tyto podmínky: je bezúhonná (§ 22).
62. Podle § 22 bod 1 písm. c) zákona o zbraních, *za bezúhonného podle tohoto zákona se nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem uvedeným v písmenu a) nebo b) nebo jiným úmyslným trestným činem, jestliže od právní moci rozsudku nebo od ukončení výkonu trestu odnětí svobody v případě, že tento trest byl uložen, neuplynulo alespoň 10 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody převyšující 2 roky.*
63. Bezúhonnost není posuzována pouze podle trestního zákoníku, ale podle zvláštních kritérií zákona o zbraních, která jsou přísnější než obecné zásady trestního práva.
64. Rozhodující je délka uloženého trestu – pokud byl uložen trest odnětí svobody převyšující 2 roky, pak je nutné, aby od právní moci rozsudku nebo od ukončení výkonu trestu uplynulo alespoň 10 let, aby mohl být žadatel považován za bezúhonného.
65. Za počátek běhu lhůty se považuje právní moc rozsudku nebo ukončení výkonu trestu, podle toho, co nastalo později. V případě podmíněného trestu se obvykle bere právní moc rozsudku, pokud nebyl trest vykonán.
66. Zákon neumožňuje individuální posouzení míry společenské škodlivosti – jakmile jsou splněny formální podmínky (pravomocné odsouzení, úmyslný trestný čin, trest nad 2 roky), bezúhonnost je automaticky vyloučena.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

67. Ze správního spisu a trestních rozsudků založených v jeho spise vyplývá, že žalobce byl pravomocně uznán vinným několika úmyslnými trestnými činy, mimo jiné trestným činem podvodu, poškozování cizích práv a porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem. Za tuto trestnou činnost mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody, který převyšoval 2 roky. Poslední rozhodnutí, kterým byl tento trest uložen, je rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 5. 2017, sp. zn. 7 T 10/2000, který nabyl právní moci dne 7. 6. 2017.
68. O žalobních námitkách městský soud uvažil takto:
69. Žalobce namítá, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s jeho odvolací námitkou, v níž brojil proti závěru správního orgánu prvního stupně o své bezúhonnosti. Podle žalobce správní orgán prvního stupně nesprávně vycházel výlučně z rozsudku ze dne 7. 6. 2017, který však neobsahuje výrok o vině, a tudíž z něj nelze dovozovat ztrátu bezúhonnosti.
70. Městský soud k tomu uvádí, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je právní vadou, která spočívá zejména v nedostatku důvodů rozhodnutí nebo v jeho nesrozumitelnosti, a která znemožňuje provést soudní přezkum takového rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost může být dána absencí vypořádání relevantních námitek účastníka řízení, či neexistencí nebo nedostatečností odůvodnění rozhodnutí (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99)
71. Z obsahu správního spisu však vyplývá, že žalovaný se touto námitkou v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval, a to na stranách 8 a 9. Vysvětlil, že při posuzování bezúhonnosti žalobce je třeba vycházet z rozsudku ze dne 12. 5. 2017, kterým byl žalobci pravomocně uložen trest za trestné činy, jimiž byl uznán vinným již dříve pravomocnými rozsudky. Lhůta 10 let podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních tak počala běžet dnem právní moci tohoto rozsudku, tedy dne 7. 6. 2017, a uplyne až dne 7. 6. 2027. Zároveň žalovaný v reakci na odvolací námitky žalobce přistoupil ke změně výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, aby výrok správně reflektoval, že žalobce byl odsouzen rozsudkem, který nabyl právní moci dne 7. 6. 2017, a že zákonná lhůta dosud neuplynula.
72. Součástí žalobní námítky je argumentace žalobce, že na projednávanou věc je třeba aplikovat ustanovení § 82 odst. 5 trestního zákoníku, neboť lhůta 10 let stanovená zákonem o zbraních je svého dobou zkušební, a tedy tato doba začala běžet od právní moci rozsudku ze dne 11. 3. 2014.
73. Zkušební doba podmíněného odsouzení, jak stanoví žalobcem odkazovaný § 82 odst. 5 trestního zákoníku, je důsledkem podmíněného charakteru tohoto trestu. Jejím smyslem je zjištění, zda předpoklad, že i bez výkonu trestu odnětí svobody se odsouzený napraví, byl správný a nastal předvídaný výchovný účinek uloženého alternativního druhu trestu. Ve zkušební době soud sleduje chování podmíněně odsouzeného.
74. Podle citovaného ustanovení zákon o zbraních se za bezúhonného nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, a to po dobu deseti let od právní moci rozsudku, jímž byl trest uložen. Tato lhůta má objektivní povahu – její běh není podmíněn žádným dalším hodnocením chování osoby během této doby, ani neumožňuje správnímu orgánu zohlednit individuální okolnosti.

75. Nejedná se tedy o žádnou „zkušební dobu“ ve smyslu, že by správní orgán měl posuzovat, zda se osoba během této lhůty chovala řádně, nebo zda si „zaslouží“ být považována za bezúhonnou. Lhůta je stanovena zákonem jako automatická překážka, která brání uznání bezúhonnosti po stanovenou dobu, bez ohledu na individuální okolnosti.
76. Tento výklad potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 48/2022-29, (týkající se nikoli vydání, ale odnětí zbrojního průkazu, avšak přílehlavý i na věc nyní řešenou) podle něhož: „*Příslušný útvar policie rozhodne o odnětí zbrojního průkazu podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, jenž mu nedává žádnou volnost ani ve smyslu správního uvážení při vlastním rozhodování ani při výkladu neurčitého právního pojmu.*“ Zákonodárce tedy správnímu orgánu neposkytl žádný prostor pro diskreční uvážení, a to ani v případech, kdy se jedná o ojedinělé nebo bagatelní provinění. Jakmile nastane právní skutečnost uvedená v § 23 zákona o zbraních, správní orgán musí rozhodnout o ztrátě bezúhonnosti. Obdobně, není-li splněna podmínka bezúhonnosti, nelze zbrojní průkaz žadateli vydat.
77. Tento přísný a jednoznačný přístup k posuzování bezúhonnosti byl potvrzen i (starším) nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 119/98, který podává výklad pojmu bezúhonnosti podle předchozího zákona o střelných zbraních č. 288/1995 Sb., z hlediska zásady rovnosti. V nálezu Ústavní soud uvádí: „*Zákon taxativně vymezuje, kdo se za bezúhonného nepovažuje, a to způsobem poměrně přísným, avšak zcela jasným. [...] Musí být při posuzování bezúhonnosti žadatele odhlédnuto od všech případů zahlazení odsouzení, resp. vzniku domněnky neodsouzení, ať již jejich účinky nastávají přímo ze zákona, nebo až pravomocným rozhodnutím soudu.*“
78. V klíčové žalobní námitce žalobce namítá, že rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 5. 2017, sp. zn. 7 T 10/2000, nebylo rozhodováno o jeho vině, ale pouze o uložení souhrnného trestu, a že rozhodné pro posouzení bezúhonnosti je předchozí rozsudek, kterým byl uznán vinným.
79. Tato klíčová žalobní námitka je důvodná.
80. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce byl uznán vinným trestným činem. Prvním pravomocným rozhodnutím ve věci byl rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 3. 2014, sp. zn. 7 T 10/2012, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 9. 2014, sp. zn. 6 To 29/2014, kterým byl žalobce uznán vinným a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody. Tento výrok o vině zůstal nedotčen i přes následná rozhodnutí, která se týkala výhradně otázky trestu.
81. V dalších fázích trestního řízení došlo k opakovanému projednání věci, přičemž konečným rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 7. 6. 2017, byl žalobci uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 let a 6 měsíců s podmíněným odkladem na dobu 3 let s dohledem. Tento trest byl uložen výhradně za skutek, o jehož vině bylo pravomocně rozhodnuto již v roce 2014, a to v souladu s § 35 odst. 2 tehdy účinného trestního zákona.
82. Jak již vyloženo výše, souhrnný trest je institutem trestního práva hmotného, jehož účelem je sjednotit trestní sankci za více skutků, které byly spáchány před vyhlášením předchozího odsuzujícího rozsudku. Uložením souhrnného trestu nedochází k novému rozhodnutí o vině, nýbrž pouze k úpravě trestu, který nahrazuje dříve uložený trest. Tato skutečnost je potvrzena i stanoviskem trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2010, sp. zn. Tpjn 301/2010, podle něhož výrok o trestu zahrnuje nejen samotné uložení trestu, ale i zrušení dřívějšího výroku o trestu, přičemž výrok o vině zůstává nedotčen.

83. Podle shora citovaného § 22 zákona č. 119/2002 Sb., se za bezúhonného nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným úmyslným trestným činem, jestliže od právní moci rozsudku nebo od ukončení výkonu trestu odnětí svobody neuplynulo alespoň 10 let, pokud byl uložen trest odnětí svobody převyšující 2 roky.
84. V daném případě byl žalobce pravomocně uznán vinným již rozsudkem ze dne 11. 3. 2014, který ve výroku o vině nebyl nikdy zrušen. Uložený souhrnný trest v roce 2017 se týkal výhradně otázky trestu, nikoli výroku o vině. Soud proto uzavírá, že pro účely posouzení bezúhonnosti podle zákona o zbraních je rozhodující datum právní moci výroku o vině, nikoli datum pozdějšího rozhodnutí o trestu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

85. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že stěžejní žalobní námitka je důvodná, a proto v souladu s § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil. Jelikož vady, které vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí, zatížily již rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, městský soud v souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i jeho rozhodnutí.
86. V dalším řízení žalovaný, vázán v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem vysloveným městským soudem v tomto rozsudku.
87. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představují zaplacený soudní poplatek 3 000 Kč, odměnu za právní zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „vyhláška“). Odměna za právní zastoupení činí 3.100,- Kč z tarifní hodnoty 50.000,- Kč za převzetí a přípravu zastoupení 20.12.2024, 4.620,- Kč z tarifní hodnoty 88.000,- Kč za sepsání žaloby dne 24.1.2025 a -4.620,- Kč z tarifní hodnoty 88.000,- Kč za účast při jednání soudu dne 8.10.2025, celkem 12.340,- Kč. Paušální náhrada hotových výdajů 1 x 300,- Kč a 2 x 450,- Kč = 1.200,- Kč. Dále činí náklady řízení ztráta času na cestě Pardubice – Praha a zpět k jednání soudu dne 9.10.2025 – 6 půlhodin po 150,- Kč, celkem 900,- Kč) cestovné osobním automobilem Mitsubishi Outlander, X, při průměrné spotřebě 8,0 l na 100 km a ceně 1 l benzinu 95 35,80 Kč + 5,80 Kč za 1 km - tj. za 1 km 8,70 Kč za cestu Pardubice – Praha a zpět k jednání soudu dne 9.10.2025, celkem 240 km x 8,70 Kč = 2.088,- Kč. DPH 21%, celkem činí náklady řízení 22 560,40 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. říjen 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.